

Sygn. akt I Ca 28/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Bodys
Sędziowie:	SSO Elżbieta Koszel (spr.) SSO Dariusz Krzysiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Grażyna Rozkres

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2013 r. w Zamościu

na rozprawie sprawy

ze skargi J. P. (1) o wznowienie postępowania w sprawie I Ca 366/11 z wniosku J. P. (2)

z udziałem W. W., E. G., Z. W., S. W. (1), F. P., J. P. (1), K. P., J. Ć., J. R., A. K., J. J. (1), H. W., S. W. (2), Z. J.

o zasiedzenie

postanawia:

I. odrzucić skargę;

II. zasądzić od J. P. (1) na rzecz J. P. (2) kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I Ca 28/13

UZASADNIENIE

W dniu 10 grudnia 2012r. J. P. (1) złożył skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Biłgoraju z dnia 20 czerwca 2011r. w sprawie I Ns 597/10.

Pomimo wezwania do wskazania podstawy prawnej wznowienia, J. P. (1) nie wskazał takiej podstawy (zarządzenie – k. 11, pismo procesowe skarżącego – k.13 – 13v.).

Wnioskodawca J. P. (2) wnosił o oddalenie skargi (k. 123v.), natomiast uczestnicy postępowania nie zajęli stanowiska w tej sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Postanowieniem z dnia 20 czerwca 2011r. Sąd Rejonowy w Biłgoraju stwierdził, że z dniem 5 listopada 2001r. J. P. (2) s. J. i K. oraz F. P. s. J. i K. nabyli przez zasiedzenie na współwłasność po 1/2 części działkę (...), ark. m. nr 1, o pow. 0,4349 ha, położoną w R. (...), gminy B..

Apelacja uczestnika postępowania J. P. (1) od tego postanowienia została oddalona przez Sąd Okręgowy w Zamościu postanowieniem z dnia 24 listopada 2011r. w sprawie I Ca 366/11.

Właściwy do rozpoznania skargi jest więc Sąd Okręgowy w Zamościu, stosownie do art. 405 k.p.c.

W pierwszej kolejności Sąd bada czy skarga jest wniesiona w przypisanym terminie, czy jest dopuszczalna lub oparta na ustawowej podstawie – art. 410 § 1 k.p.c.

Skarżący nie podnosi okoliczności z art. 401 k.p.c. (nieważność postępowania), art. 401¹ k.p.c. (niekonstytucyjność aktu normatywnego będącego podstawą orzeczenia), art. 404 k.p.c. (z powodu przestępstwa), ani podstaw z art. 403 § 1 i 3 k.p.c.

J. P. (1) w uzasadnieniu skargi wywodzi, że w dniu 17 września 2012r. w Urzędzie Gminy w B. odnalazł dokumenty dotyczące budowy drogi, z których wynika, że droga była robiona w 1997r., po śmieci A. M..

Z tego wnioskuje, że zeznania uczestników i świadków, z których wynikało, iż A. M. zezwolił, by z jego działki zepchnąć piach na drogę nie były zgodne z prawdą, podważając ich wiarygodność (k. 4).

W tym kontekście należy uznać, że skarżący powołuje się na podstawę wznowienia przewidzianą w art. 403 § 2 k.p.c. – wykrycie takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 403 §2 k.p.c. jest uzależniona od zaistnienia łącznie trzech przesłanek:

- 1) wykrycie po uprawomocnieniu się orzeczenia nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane;
- 2) możliwości ich wpływu na wynik sprawy;
- 3) niemożności skorzystania z nich przez stronę w poprzednim postępowaniu.

W przedmiotowej sprawie nawet przyjmując, że dokumenty dotyczące budowy drogi w R.(...), które złożył J. P. (1) przy piśmie z dnia 18 listopada 2013r. zostały przez niego wykryte po uprawomocnieniu się postanowienia merytorycznego, to należy stwierdzić, że nie zostały spełnione kolejne dwie przesłanki z art. 403 § 2 k.p.c.

Niemożność skorzystania w poprzednim postępowaniu z określonych okoliczności lub środków dowodowych nie zachodzi, gdy istniała obiektywna możliwość powołania ich w tym postępowaniu, a tylko na skutek opieszałości, zaniechania, czy błędnej oceny potrzeby ich powołania, strona tego nie uczyniła (tak post. SN z dnia 10 lutego 2006r., I PZ 33/05, LEX nr 2278).

Niewiedza o środkach dowodowych musi wynikać z przyczyn obiektywnych, a nie z zaniechania strony postępowania (zob. post. SN z dnia 16 stycznia 2013r., II CZ 155/12, LEX nr 1293747 oraz post. SN z dnia 12 września 2007r., I CZ 105/07, LEX nr 1157537).

J. P. (1) w toku postępowania w sprawie I Ns 597/10 był reprezentowany przez adwokata z wyboru, zarówno przed Sądem I instancji, jak też w toku postępowania apelacyjnego. Postępowanie trwało cztery lata. Skarżący składał szereg dokumentów, w tym również otrzymanych z innych urzędów (k. 288 – 316).

Jeżeli miał wątpliwości co do czasu budowy drogi w kontekście zeznań świadków, mógł żądać dokumentów w tym przedmiocie od odpowiednich organów, wnioskować o żądanie ich przez Sąd ewentualnie zaprzeczać okolicznościom podawanym przez świadków za pomocą innych dowodów.

Nie została więc spełniona przesłanka w postaci niemożności skorzystania z obecnie zaoferowanych dowodów w poprzednim postępowaniu.

Nadto nie można przyjąć, że dokumenty złożone obecnie przez skarżącego mogły wpłynąć na wynik sprawy.

Droga, do której przylega działka nr (...), a uprzednio w ewidencji cała działka oznaczona numerem (...), jest oznaczona numerem (...), dawniej jako całość nr (...)(wyrisy – k. 5, 90, 185).

Z dokumentów złożonych obecnie przez skarżącego wynika, że dotyczą one modernizacji drogi gminnej nr (...) (k. 87 – 91). Nie wynika z nich, aby modernizacja dotyczyła drogi nr (...).

Nadto z zeznań świadków, do których odnosi się J. P. (1) w skardze, jak też z uzasadnienia skargi (k. 3) wypływa wniosek, że ziemia była zepchnięta z areалу użytkowanego przez A. M., a więc z działki nr (...). Tak też zeznał świadek S. P. – ojciec skarżącego (k. 574). Z działki oznaczonej nr (...) ziemia nie była zepchnięta na drogę, dlatego między działkami nr (...) powstała skarpa (mapa – k. 50). Czas, w którym z działki nie będącej przedmiotem zasiedzenia, zepchnięta była ziemia, nie jest istotny dla oceny ciągłego samoistnego posiadania działki sąsiedniej – nr (...).

Sąd stwierdzając zasiedzenie miał na uwadze szereg innych dowodów, nie tylko zeznania świadków.

Zaoferowane jako załączniki w ślad za skargą dokumenty nie są więc dowodami, które miałyby wpływ na wynik sprawy.

Z tych względów, wobec niespełnienia dwóch przesłanek (z trzech, których zaistnienie powinno być łączne) z art. 403 § 2 k.p.c. na mocy art. 410 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy odrzucił skargę.

Orzeczenie o kosztach postępowania ma podstawę prawną w art. 520 § 3 kpc, z uwagi na wynik postępowania.